

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně **N. F.**, zast. JUDr. Růženou Vojtovou, advokátkou, se sídlem Ostrava, ul. 28. října 5, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, ul. 28. října 117, **za účasti M. P.**, jako osoby zúčastněné na řízení, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, ze dne 4. 3. 2004, č. j. 58 Ca 5/2003 - 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě. Tímto rozsudkem krajský soud zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí Okresního úřadu Nový Jičín, ze dne 14. 11. 2002, č. j. vnitř. R-46/2002, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Komise k projednání přestupků Města Příbor, ze dne 2. 9. 2002, č. j. PŘ/R-92/2002. Tímto rozhodnutím byla stěžovatelka uznána vinnou přestupkem podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustila dne 12. 4. 2002 tím, že vulgárně napadla M. P. slovy: „Ty čuráku, já budu větrat, kdy budu chtít a jak dlouho budu chtít.“. Za tento přestupek jí byla uložena pokuta ve výši 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

Stěžovatelka ve včas podané kasační stížnosti uplatňuje zákonné důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), když namítá, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel nemá oporu ve spisech a při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, protože soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí zrušit. V řízení před správním orgánem nebyl zjištěn přesně a úplně skutečný stav (porušeno ustanovení § 32 odst. 1 správního řádu), rozhodnutí správního orgánu tak vychází ze stavu, který nebyl spolehlivě zjištěn (porušeno ustanovení § 46 správního řádu).

Svědék V. a svědkyně Ř., o jejichž výpovědi se správní rozhodnutí opíralo, nevypovídali před správním orgánem stejně jako před soudem. Svědek V. nově vypověděl, že to nebyl on, kdo byl incidentu v chodbě domu přítomen, nýbrž jeho manželka. To také odpovídá tomu, že na oznámení přestupku z 19. 4. 2002 jsou jako svědci podepsány paní H. Ř. a paní J. V., jak to výslovně Mgr. V. při jednání soudu dne 4. 3. 2004 potvrdil.

Svědkyně Ř. tvrdila v řízení před správním orgánem, že incidentu byla přítomna spolu s p. V. a jenom s ním, což je v rozporu s novou výpovědí svědka V., který svoji přítomnost při incidentu zpochybnil a uvedl, že údajnou urážku slyšela jeho manželka, která jako svědkyně podepsala oznámení přestupku s tím, že přestupek byl žalobkyní spáchán v její přítomnosti.

Sám M. P. udával před soudem jinou urážku, než původně uváděl v řízení před správním orgánem. Tvrdil, že byl uražen slovy „Kurva, ty čuráku já si budu větrat, kdy budu chtít“, což neodpovídá tomu, co uváděl původně.

Stěžovatelka je toho názoru, že při takto zjištěném skutkovém stavu, jak vyplynul z doplněného dokazování před soudem dne 4. 3. 2004, není možné mít za to, že skutkový stav byl správním orgánem zjištěn spolehlivě. Soud nevyšlechl audionahrávku incidentu s tím, že není podle názoru přestupkové komise a policejního rady kvalitní, ani si kvalitu neověřil, byť se toto tvrzení mohlo týkat jiné nahrávky (vyjádření policejního rady je ze 17. 11. 2001 a incident je z 12. 4. 2002).

Stěžovatelka s ohledem na shora uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil.

Žalovaný (ke dni 31. 12. 2002 byla ukončena činnost okresních úřadů a kompetence v této věci přešla na žalovaný krajský úřad) ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že právně irelevantní rozpory ve výpovědích svědků Mgr. J. V. a H. Ř. je možno přičíst delšímu časovému odstupu od obou řízení (řízení před správním orgánem a soudem), kdy obdobné je možno vyvodit též z výpovědi svědka žalobkyně F., V. F. K podpisu svědků na návrhu na projednání přestupku ze dne 19. 4. 2002 je nutno uvést, že zákonnou náležitostí návrhu na projednání přestupku dle ustanovení § 68 odst. 2 přestupkového zákona není označení svědků. Taktéž domnělý rozpor ve výpovědích svědků, na který poukazuje žalobkyně N. F. v kasační stížnosti, je možno považovat za právně irelevantní, neboť podstatné pro posouzení, zda došlo ke spáchání přestupku, je skutečnost, zda jednání N. F. bylo či nebylo svědecky, příp. provedením jiných důkazů, prokázáno. K formulaci urážky, kterou měla pronést N. F. žalovaný dodává, že podstata urážlivého výroku byla prokázána shodně jak v rámci řízení před správním orgánem, tak v rámci soudního řízení. K námitce pominutí provedení důkazu, navrženého žalobkyní N. F. soudem, žalovaný uvedl, že podle ustanovení § 52 odst. 1 s. ř. s. rozhodne soud, které z navržených důkazů provede.

Žalovaný, vzhledem k výše uvedeným skutečnostem navrhuje, aby předmětná kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu především zjistil, že M. P., nar. , bytem K., K. K. 965, svým podáním ze dne 19. 4. 2002, doručeným M. K., komisi pro projednávání přestupků, učinil návrh na projednání přestupku paní N. F., bydlící ve stejném v domě, který měl spočívat v tom, že dne 12. 4. 2002, když její manžel, pan F., větral hlavními dveřmi a tyto držel za kliku a byl třikrát panem P. žádán, aby již nevětral a dveře zavřel, paní F. na adresu pana P. řekla: „Ty čuráku, já budu větrat kdy budu chtít a jak dlouho.“ Na předmětném podání jsou v rubrice „svědkové“ uvedeny dva podpisy.

Na den 15. 5. 2002 bylo nařízeno jednání komise pro projednávání přestupků, z něhož se paní N. F. omluvila pro zaneprázdnění své advokátky, k jednání se dostavili M. P., H. Ř. a Mgr. J. V. M. P. při tomto jednání do protokolu uvedl, že bere na vědomí, že bude opětovně předvolán k výslechu N. F., za účasti její právní zástupkyně. K věci samé uvedl, že se rozhodl podat návrh na projednání přestupku poté, co mu bylo Policií České republiky Kopřivnice sděleno, že byl manželi F. oznámen, že je měl dne 12. 4. 2002 urazit výrazem „cvoci“. Návrh se rozhodl podat proto, že uvedeného dne byl on velmi uražen sprostým vulgárním výrazem ze strany paní F. Je pravdou, že uvedeného dne v domě, kde M. P. v přízemí bydlí, manželé F. jejich obvyklým způsobem větrali tak, že pan F. otevřel hlavní dveře a paní F. ve svém bytě otevřela dveře i okna a vzniklým průvanem větrala. Větrání trvalo značně dlouho, v době od 17.00 hod. do 18.00 hod., venku bylo chladno a vlhko, ještě trvala topná sezona a společné prostory domu byly tímto provětráváním neúměrně prochlazovány. Opakovaně manželé F. třikrát slušně požádal aby zavřeli, že je již dokonale provětráno, a po třetí žádosti paní F. na jeho adresu pronesla výrok. „Ty čuráku, já si budu větrat kdy budu chtít a jak dlouho budu chtít.“ Po celou dobu držela v ruce diktafon, který zpravidla při debatách s nájemníky používá a podle kontrolního světélka si všiml, že jej zapínala, když mluvil on, a vypínala, když mluvila ona. Její manžel stál u dveří a vůbec do tohoto hovoru nezasahoval. V té době byla v chodbě domu paní H. Ř. a vycházel z domu ven pan J. V. H. Ř. vypověděla shodně jako M. P., potvrdila, že slyšela citovaný urážlivý výrok z úst paní F. na adresu pana P., a dodala, že si myslí, že větrání, které se stále prodlužuje, dělají manželé F. ostatním nájemníkům naschvál. Uvedla, že na chodbě domu byl v té době i pan V. Potvrdila, že jako svědek podepsala návrh na projednání přestupku, sepsaný panem P. J. V. uvedl, že je mu známo, že pan P. sepsal a podal návrh na projednání přestupku v předmětné věci, k věci samé potom vypověděl shodně jako M. P. a potvrdil, že když procházel chodbou domu, slyšel slušnou výzvu pana P. k manželům F., aby již konečně zavřeli dveře, stejně jako slyšel shora citovaný vulgární výrok paní F. na adresu pana P.

Ze spisu dále vyplývá, že po předvolání na den 3. 6. 2002 podala paní F. námitku podjatosti předsedy komise a současně celé komise, a to zejména pro průtahy v řízení. O tomto návrhu rozhodl starosta města K. tak, že námitce vyhověl. V odůvodnění rozhodnutí poukázal na to, že komise ve svém vyjádření sdělila, že svoji podjatost spatřuje v tom, že takřka ve všech projednávaných věcech paní F. naopak ona způsobuje průtahy v řízení, kdy jen např. v daném roce (2002) nemohlo být konáno řízení v 8 nařízených jednáních, paní F. se dostavila jen jednou, a to dne 11. 2. 2002. I když starosta nezjistil jediný případ, kdy by ve věcech paní F. byly zaviněné průtahy ze strany předsedy komise, za situace, kdy by se ze strany paní F. mohlo další jednání před danou komisí jevit jako podjaté, námitce podjatosti vyhověl. Poté byla daná věc postoupena k vyřízení komisi pro projednávání přestupků města P.

Komisí pro projednávání přestupků města P. bylo nařízeno jednání na den 12. 8. 2002, zástupkyně paní F. požádala o odročení jednání, další termín jednání komise byl stanoven na den 19. 8. 2002, paní F. doložila vyjádření lékařky, že pro zhoršení plicního onemocnění není schopna účastnit se ústního jednání (se stanovením termínu kontroly u lékaře „za týden“). Poté bylo nařízeno jednání komise na den 2. 9. 2002.

Dne 12. 8. 2002 M. P., H. Ř. a Mgr. J. V. vypověděli shodně jako dne 15. 5. 2002. Paní F. odmítla vypovídat bez „přítomnosti právníka“.

Dne 19. 8. 2002 pan P. vypověděl, že se odmítá s paní F. smířit, paní F. zdržuje jednání, v K. se nedostavovala, dnes ji viděl, že chodí venku a myslí, že by byla schopna přijet.

Dne 2. 9. 2002 paní F. vypověděla, že popírá, že by uvedený výrok vůči panu P. vyslovila. Celou věc označila za vykonstruovanou vůči své osobě. Na chodbě kromě nich tři nikdo nebyl, paní Ř. vyšla na chodbu, nakoukla, rozhovoru se nezúčastnila. Pan P. popřel tvrzení paní F. a prohlásil, že trvá na výpovědi kterou „již učinil.“ Zástupkyně paní F. navrhla vyslechnout pana F., manžela obviněné z přestupku a požádala o přehrávku z diktafonu, kde měla být nahrávka předmětného rozhovoru mezi paní F. a panem P. V protokolu je uvedeno, že nahrávka obsahuje několik zvuků, tlumený i vzrušený hovor mezi dvěma osobami. Paní F. uvedla, že nahrávka je natočena dne 12. 4. před 18.00 hodinou, zástupkyně paní F. doplnila, že nahrávka neobsahuje vulgární výrazy, které jsou předmětem jednání, pan P. sdělil, že kdoví, ze kterého data nahrávka je a zda je to vůbec jeho hlas. Současně byl zmíněn trestní spis OS Nový Jičín sp. zn. 3 T 29/2002, který se měl týkat fyzického napadení pana P. ze strany paní F. Pan F. k věci uvedl, že při rozepři pan P. řekl jeho manželce ať „drží hubu, nebo...“, zbytek neřekl. Na chodbě nikdo kromě nich nebyl. Na dotaz právní zástupkyně odpověděl, že manželka nepoužila vulgárních výrazů, které jsou předmětem jednání.

Správní orgán I. stupně po provedení a vyhodnocení předmětných důkazů vydal v dané věci rozhodnutí dne 2. 9. 2002, jímž uznal stěžovatelku vinnou přestupkem podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů a za toto jednání jí uložil pokutu ve výši 500 Kč a současně jí uložil povinnost k paušální úhradě nákladů řízení.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání, v němž namítala, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci a to ve směru hodnověrnosti výpovědi navrhovatele pana P. Její zástupkyně požadovala připojení trestního soudního spisu, sp. zn. 3 T 29/2002, kde z rozsudku je zřejmé, že paní F. byla zproštěna obžaloby, protože pan P. neuváděl pravdu. Současně popřela, že by použila vůči panu P. předmětné vulgární výrazy, naopak ona s manželem byla napadena ze strany pana P., k tomu znovu odkázala na diktafonový záznam. Nakonec konstatovala, že svědkové V. a Ř. nebyli předmětnému skutku přítomni.

O tomto odvolání rozhodl Okresní úřad Nový Jičín dne 14. 11. 2002 tak, že odvolání stěžovatelky zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil s obsažným odůvodněním, z něhož vyplynulo, že bylo prokázáno, že se paní N. F. předmětného přestupku dopustila.

Proti rozhodnutí o odvolání podala stěžovatelka žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, kde poukazovala na to, že od počátku řízení se hájila tím, že se daného skutku nedopustila, že nepoužila vulgární výrazy vůči panu P., o čemž svědčí výpověď jejího

manžela. Dále uvedla, že pan P. není věrohodný, k tomu navrhovala provést důkaz připojením trestního spisu OS Nový Jičín, sp. zn. 3 T 29/2202, důkaz však nebyl proveden. Dále poukázala na to, že nebyl proveden ani navrhovaný důkaz diktafonovou nahrávkou.

Soud vycházel z dokazování provedeného správním orgánem a dopěl k závěru, že bylo zjištěno, že se stěžovatelka dopustila přestupku popsaneho v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a sice že dne 12. 4. 2002 poté, co byl její manžel opakovaně žádán, aby zavřel domovní dveře jimiž větral, použila proti panu P. urážlivou nadávku a sice označila ho „čurákem“. Soud vycházel z výpovědi H. Ř. a Mgr. J. V., kteří pod sankcí trestního stíhání pro křivou výpověď vypověděli shodně jako před správním orgánem. Manžel žalobkyně ve své výpovědi před soudem uváděl jiné skutečnosti než před správním orgánem dne 2. 9. 2002. Nebyla též prokázána nevěrohodnost P. v souvislosti se zproštěním obžaloby žalobkyně ve věci sp. zn. 3 T 29/2002, kdy znaleckým posudkem bylo zjištěno, že doba léčení P. poté, kdy vůči němu žalobkyně použila slzného spreje, měla trvat jen pět dnů a ve prospěch žalobkyně bylo vyhodnoceno, že použila slzného plynu za podmínek, kdy byla P. ohrožena. Soud neprovedl důkaz magnetofonovým záznamem vzhledem k tomu, že důkaz tímto provedl již správní orgán s tím, že jeho obsah nemá žádnou důkazní hodnotu. Soud tedy zjistil, že žalovaný správní orgán si před vydáním rozhodnutí opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, který nedoznal změny ani po doplnění dokazování provedeného soudem. Soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatelka je zastoupena advokátkou.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné rovněž předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měla být stěžovatelka postížena za přestupek či nikoliv, nýbrž je jeho úkolem pouze posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že stěžovatelka jako právní důvod kasační stížnosti uvádí důvod vymezený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu tohoto ustanovení.

Ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stanoví, že kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

K významu první části písm. b) cit. ustanovení (došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu) je třeba uvést, že skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru; skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Krajský soud se podle Nejvyššího správního soudu zabýval konkrétními dopady právě uvedeného a neshledal, že by žalovaný nezjistil úplně skutkový stav. Nejvyšší správní soud dospěl obdobně jako krajský soud k závěru, že v odůvodnění jsou jasně jmenovány důkazy, z nichž žalovaný čerpal svá skutková zjištění, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů. Po důkladném posouzení závěrů Krajského soudu v Ostravě se s nimi Nejvyšší správní soud také ztotožňuje a konstatuje, že skutkový stav má oporu ve spisech a není s nimi v rozporu.

Význam další části písm. b) cit. ustanovení s. ř. s. (*při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit*) se zakládá na faktu, že intenzita porušení řízení před správním orgánem byla v přímé souvislosti s následnou nezákonností tohoto rozhodnutí. Po posouzení stěžovatelem uvedených skutečností, jakož i obsahu spisu, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že k porušení zákona v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, nedošlo.

K poslednímu možnému porušení (*rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost*) Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí. K rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě, jakož i k jemu předcházejícímu rozhodnutí žalovaného správního orgánu, zaujal Nejvyšší správní soud názor, že uvedená rozhodnutí ani touto vadou netrpí.

Nejvyšší správní konstatuje, že v souzené věci důvod vymezený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. neshledal.

Podle ustanovení § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, se přestupku dopustí *ten, kdo jinému ublíží na cti tím, že ho urazí nebo vydá v posměch*, přičemž podle ustanovení § 49 odst. 2 lze za tento přestupek uložit pokutu do 1000 Kč.

Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu, že po dokazování obsahem správního spisu je dostatečně prokázané, že se stěžovatelka dne 12. 4. 2002 přibližně v 18.00 hod. dopustila přestupku tím, že poté, co pan P. opakovaně žádal manžela stěžovatelky, aby zavřel domovní dveře, jimiž větral, stěžovatelka použila vůči panu P. urážlivou nadávku, když jej označila „čurákem“.

I Nejvyššímu správnímu soudu se jeví jako zcela jednoznačná výpověď svědků H. Ř. a Mgr. J. V., kteří oba vypověděli, že předmětný výrok stěžovatelky slyšeli. Nejvyšší správní soud, obdobně jako soud krajský, po posouzení zjištěných skutečností v řízení před správním

orgánem I. stupně, neuvěřil výpovědi manžela stěžovatelky, že stěžovatelka vulgární výraz vůči panu P. nepoužila.

Za rozhodné Nejvyšší správní soud považuje to, že jak svědkyně Ř., tak svědek V., u krajského soudu, jak je zřejmé z protokolu o jednání ze dne 4. 3. 2004, opakovaně potvrdili, že oba slyšeli předmětný urážlivý výrok stěžovatelky vůči panu P. V této souvislosti má Nejvyšší správní soud zato, že námitka stěžovatelky v kasační stížnosti, že svědek V. nově u krajského soudu vypověděl, že to nebyl on, kdo byl incidentu v chodbě domu přítomen, nýbrž jeho manželka, je zavádějící. Z protokolu o jednání ze dne 4. 3. 2004 zřetelně vyplývá, že svědek V. i u soudu vypověděl shodně jako u správního orgánu, že incidentu přítomen byl, procházel právě chodbou a vycházel z domu. Nově uvedl toliko to, že podpis „svědka“ na oznámení přestupku, resp. návrhu na projednání přestupku, není jeho podpisem, ale podpisem jeho manželky. K dotazu, zda byla jeho manželka přítomna ten den, kdy žalobkyně řekla P., že je čurák, uvedl, že když to podepsala, tak tam musela být. Za této situace nemůže obstát stížnostní námitka, že svědek V. nevypovídal před správním orgánem a před soudem stejně. Pokud jde o přítomnost svědka V. při incidentu, z obsahu spisu je zřejmé, že jak před správním orgánem, tak před soudem opakovaně svědek V. uváděl, že incidentu přítomen byl. Pokud jde o otázku podpisu svědka na návrhu na projednání přestupku, sepsaného panem P., tato otázka předmětem výpovědi pana V. před správním orgánem nebyla, u soudu se o ní hovořilo poprvé (a v tomto smyslu „nově“) a za tohoto stavu věci nelze dovozovat, že svědek V. o dané otázce mluvil jinak před správním orgánem a jinak před soudem. I pro Nejvyšší správní soud je rozhodné, že o předmětném incidentu svědek V. před krajským soudem vypověděl, pod sankcí trestního stíhání pro křivou výpověď, naprosto shodně jako před správním orgánem.

Obdobně nemůže podle názoru Nejvyššího správního soudu obstát ani stížnostní námitka, že svědkyně Ř. nevypovíдалa před správním orgánem a před soudem stejně. Jde o rozpor toliko domnělý, a stěžovatelka jej navíc dovozuje jen zprostředkovaně, když uvádí, že výpověď svědkyně Ř. před správním orgánem, že incidentu byla přítomna spolu s panem V. a jenom s ním, je v rozporu s novou výpovědí svědka V., který sám svoji přítomnost u incidentu zpochybnil a uvedl, že údajnou urážku slyšela jeho manželka, která také jako svědkyně podepsala oznámení přestupku. K tomu je třeba uvést, že z obsahu spisu jednoznačně vyplývá, že svědkyně Ř. vypovíдалa o daném incidentu shodně jak před správním orgánem, tak i před krajským soudem. Proto v její výpovědi žádný reálný rozpor není. Navíc není pravdou, že svědkyně Ř. uváděla před správním orgánem, že byla incidentu přítomna „jen“ s panem V., nýbrž (jak vyplývá ze spisu) uvedla, že „na chodbě domu byl v té době i pan V.“. Rozpor v její výpovědi nelze dovodit ani zprostředkovaně, jak se o to snaží stěžovatelka, neb jak bylo již výše doloženo, svědek V. před krajským soudem svou přítomnost při incidentu nezpochybnil, ale naopak ji znovu potvrdil. Ze skutečnosti, že pan V. před krajským soudem uvedl, že podpis na oznámení přestupku v rubrice „svědci“ je podpisem jeho manželky, nemůže vyvolat jakýkoliv rozpor v jeho výpovědi, že předmětnému incidentu byl přítomen. Navíc je třeba k podpisu svědků na návrhu na projednání přestupku ze dne 19. 4. 2002 poznamenat, že z pohledu zákonných náležitostí návrhu na projednání přestupku dle ustanovení § 68 odst. 2 přestupkového zákona, jsou takové podpisy zcela irelevantní.

Námítka stěžovatelky, že i sám M. P. udával před soudem jinou urážku, než uváděl před správním orgánem, Nejvyšší správní soud považuje rovněž za nedůvodnou. Namítaný rozdíl spočívá v jednom výrazu navíc (původně v písemném oznámení přestupku – „Ty čuráku, já si budu větrat kdy budu chtít a jak dlouho.“, dále ve výpovědi dne 15. 5.

před správním orgánem - „Ty čuráku, já si budu větrat kdy budu chtít a jak dlouho budu chtít.“, a nakonec před Krajským soudem „Kurva, ty čuráku já si budu větrat, kdy chci a jak dlouho chci.“ (což je shodou okolností také o něco odlišná dikce, než ta, kterou uvádí stěžovatelka v kasační stížnosti), a z hlediska naplnění předmětné skutkové podstaty přestupku je zcela nepodstatný. V tomto směru se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje s právním názorem krajského soudu, uvedeným v odůvodnění napadeného rozsudku, podle něhož je samotný výraz „čurák“, který je obsažen ve všech „reprodukcích“ výroku stěžovatelky, *nutné považovat za hrubě vulgární a urážející a splňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, a to jak po objektivní stránce, tak z hlediska zavinění stěžovatelky.*

Pokud jde o námitku stěžovatelky, že krajský soud měl vyslechnout audionahrávku incidentu, není Nejvyšší správní soud přesvědčen o průkaznosti takového důkazu, a proto i s ohledem na ustanovení § 52 odst. 1 s. ř. s., podle něhož *„Soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné.“*; je toho názoru, že krajský soud nijak nepochybil, když k provedení tohoto důkazu nepřistoupil. Z povahy tohoto „důkazu“ je zřejmé, že navrhovaný důkaz nemohl stěžovatelkou tvrzenou skutečnost její „obhajoby“ nijak spolehlivě prokázat. Bez ohledu na kvalitu nahrávky, na možnost „sesazení“ jejího obsahu a pod., nebylo přinejmenším prokazatelné datum jejího pořízení. Pokud stěžovatelka poukazuje ve spojení s rozsudkem krajského soudu na to, že policejní rada se dne 17. 11. 2001 nemohl vyjadřovat k nahrávce incidentu z 12. 4. 2002, má pravdu, avšak je třeba uvést, že dané konstatování v odůvodnění rozsudku ve svém shrnutí (jak je z textu zřejmé) nesprávně rekapituluje předchozí podrobnější rozbor, z něhož zcela zřetelně vyplývá, že šlo o jinou nahrávku, a to nahrávku právě ze dne 17. 11. 2001, která se týkala jiné věci, ve spojení s trestní věcí vedenou u OS Nový Jičín, sp. zn. 3 T 29//2002, a tento záznam policejní rada pořídil dne 21. 5. 2002. Toto zřejmé pochybení v psaní odůvodnění napadeného rozsudku nemá žádný vliv na celkové hodnocení předmětného skutkového stavu ve vzájemných souvislostech, a nemůže nic změnit na správnosti závěru, že daná nahrávka, pořízená a předložená stěžovatelkou, nemá žádnou důkazní hodnotu.

Nejvyšší správní soud zohlednil i to, že v dané věci mohou hrát roli i dlouhodoběji narušené vztahy mezi sousedy, což se projevilo mj. ve spojení s dřívějším soudním řízením ve věci 3 T 29/2002. Krajský soud v tomto směru doplnil dokazování, nicméně výsledky tohoto dokazování nijak nemohly zpochybnit skutkové a právní posouzení právě přezkoumávané věci a také je nezpochybnily.

Namítá-li stěžovatelka nedostatečné zjištění skutkového stavu a dále to, že ze zjištěných skutečností byly vyvozeny nesprávné závěry, k tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že *rozsah a způsob zjišťování důkazů pro rozhodnutí ve správním řízení podle § 32 správního řádu určuje správní orgán*, přičemž není návrhy účastníků vázán. Je však povinen přesně a úplně zjistit skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí, a to ať už ve prospěch nebo v neprospěch těchto účastníků. Ačkoliv tedy musí účastníkům řízení umožnit navrhopvat důkazy na podporu svých tvrzení a v rámci „práva na spravedlivý proces“ je i provést, provedení navržených důkazů není povinen učinit, pokud by takovéto důkazy nemohly přinést nic nového, či pokud by nemohly mít k věci vztah, čímž není požadavek na spravedlivý proces dotčen.

Nejvyšší správní soud ještě uvádí, že za situace, kdy správní orgán nemá dostatek tzv. přímých důkazů, musí zohlednit i důkazy tzv. nepřímé, a všechny tyto důkazy posoudit

a vyhodnotit ve vzájemné souvislosti. Výsledkem dokazování pak může být buď potvrzení, nebo vyvrácení skutečnosti, rozhodné pro posouzení a rozhodnutí ve věci. Správní orgán přitom podle § 34 odst. 5 správního řádu *hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti*. To potom ve svých důsledcích znamená, že závěr, který správní orgán na základě provedených důkazů k tvrzením, jež byla v průběhu řízení předestřena, učiní, je výsledkem jeho vnitřního myšlenkového postupu a přesvědčení. Zhodnocení důkazů potom provede v odůvodnění rozhodnutí. Pro vlastní rozhodnutí je určující posouzení všech důkazů v jejich vzájemné souvislosti. A právě z tohoto pohledu se v posuzované věci ukazuje, že souhrn veškerých provedených důkazů a jejich vyhodnocení ve vzájemných souvislostech vede k tomu, že stěžovatelka se jednání, které se jí klade za vinu, dopustila.

Shora uvedené a Nejvyšším správním soudem posouzené námitky v kasační stížnosti, se potom, při posouzení rozhodných skutečností a vyhodnocení provedených důkazů ve vzájemných souvislostech, jeví jako účelové.

Vzhledem ke všem skutečnostem, zjištěným v předmětné věci ve správním řízení vedeném správním orgánem I. stupně i správním orgánem odvolacím, a doloženým ve spisu, jakož i ve spojení s doplněním dokazování, provedeným krajským soudem, je Nejvyšší správní soud toho názoru, že žalovaný správní orgán zjistil úplně a spolehlivě skutkový stav a v zákonných mezích tzv. *volného hodnocení důkazů* vyvodil z tohoto zjištění odpovídající závěry. Provedené dokazování tak spolehlivě nasvědčuje tomu, že stěžovatelka se dne 12. 4. 2002 dopustila přestupku podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích tím, že vulgárně napadla M. P., když jej nazvala „čurákem“. Krajský soud v Ostravě proto nepochybil, když žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí žalovaného zamítl jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud tak s ohledem na vše výše uvedené uzavírá, že v souzené věci stěžovatelkou namítané důvody kasační stížnosti, podřaditelné pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neshledal. Z procesní opatrnosti Nejvyšší správní soud zvažoval všechny námitky stěžovatelky in eventum i ve vztahu k jiným zákonem upraveným stížnostním důvodům, avšak ani naplnění žádného z dalších důvodů kasační stížnosti v nijakém ohledu neshledal. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu